

Література

1. Організаційно-правові питання боротьби з контрабандою, предметом якої є тютюнові вироби : навчально-практичний посібник / В. В. Варава, Ш. Б. Давлатов, О. В. Карнаухов, В. В. Ліпинський ; за ред. В. П. Гмирка. – Дніпропетровськ : Академія митної служби України, 2004. – 88 с.
2. Адміністративна відповідальність за порушення митних правил : навч. посіб. / за заг. ред. В. В. Ченцова. – К. : Істина, 2010. – 208 с.
3. Митний кодекс України [Електронний ресурс] : Закон від 13.03.2012 р. № 4495-VI. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>
4. Про ліквідацію Міністерства доходів і зборів [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 01.03.2014 р. № 67. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>
5. Інформаційна довідка щодо результатів роботи митних органів у напрямку протидії митним правопорушенням упродовж 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minrd.gov.ua>
6. Інформаційна довідка про результати роботи Міндоходів України у напрямку протидії порушенням митного законодавства за 2013 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minrd.gov.ua>
7. Інформаційна довідка про результати роботи Міндоходів України у напрямку протидії порушенням митного законодавства за січень–лютий 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minrd.gov.ua>
8. Протидія незаконному переміщенню тютюнових виробів через митний кордон України у 2012 році [Електронний ресурс] : Аналітично-довідковий бюллетень. – Режим доступу : <http://www.minrd.gov.ua>

УДК 351.713:339.543

А. Б. Лялька, кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративного
та митного права Академії митної служби України

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СИСТЕМИ КОНТРОЛЮ
ЗА СПЛАТОЮ МИТНИХ ПЛАТЕЖІВ**

Присвячено дослідженню норм чинного законодавства щодо порядку контролю за доставкою товарів, зокрема застосування способів забезпечення сплати митних платежів. Проаналізовано законодавство України з питань, що регулюють способи забезпечення сплати митних платежів. Визначено: загальні засади контролю, основні проблеми, що порушуються під час гарантії доставки товарів, основні положення щодо способів забезпечення сплати митних платежів та їх законодавче закріплення. Проаналізовано національні та міжнародні законодавчі акти, які регулюють питання контролю доставки та способів забезпечення сплати митних платежів.

Ключові слова: гарант; гарантування; грошова застава; карнет А.Т.А.; книжка МДП; митні платежі; митниця призначення; митниця відправлення; фінансова гарантія; транзит.

Посвящено исследованию норм действующего законодательства о порядке контроля над доставкой товаров, в частности применения способов обеспечения уплаты таможенных

© А. Б. Лялька, 2014

платежей. Проанализировано законодательство Украины по вопросам, регулиującym способы обеспечения уплаты таможенных платежей. Определены: общие принципы контроля и основные проблемы, возникающие при гарантии доставки товаров, основные положения относительно способов обеспечения уплаты таможенных платежей и их законодательное закрепление. Проанализированы национальные и международные законодательные акты, регулирующие вопросы контроля доставки и способов обеспечения уплаты таможенных платежей.

Ключевые слова: гарант; гарантирование; денежный залог; карнет А.Т.А.; книжка МДП; таможенные платежи; таможеня назначения; таможеня отправления; финансовая гарантия; транзит.

It is devoted to investigation of norms of current legislation related to procedure of control of goods supply, particularly application of methods assuring payment of customs duties. Laws of Ukraine have been analyzed with regard to issues that regulate methods assuring payment of customs duties. General provisions of control as well as main problems appearing when providing guarantees of goods supply have been determined. In addition general provisions of methods assuring payment of customs duties and their legislative recognition have been defined. National and international legislative enactments that regulate issues of supply control and methods assuring payment of customs duties have been analyzed.

Key words: guarantor; assurance; cash collateral; A.T.A. Carnet; TIR records; customs duties; customs office of destination; customs office of departure; financial guarantee; transit.

Постановка проблеми. Правове поле стає підставою для запровадження нової системи державного управління, реформування та організації публічної влади, створення дійового механізму захисту прав і свобод людини й громадянина. Для зазначених тенденцій потрібно здійснення комплексних теоретико-методологічних досліджень у сфері адміністративного, фінансового, митного права. Митні відносини, які виникають в Україні, де стрімко розвивається економіка, потребують сучасної правової регламентації, закріплення, адже від досконалого правового регулювання митних відносин залежить формування митної політики держави, захист національних інтересів України, забезпечення прав та інтересів громадян.

Діяльність органів доходів і зборів України багатопланова та специфічна. Це виявляється в різноманітні завдань і функцій, які виконують органи доходів і зборів, що закріплені в чинному законодавстві України. Значне місце в діяльності органів доходів і зборів щодо виконання завдань, функцій і повноважень займає контроль за доставкою вантажів у митниці призначення. Усі товари, пропущені через митний кордон України в режимі “імпорт” або “транзит” чи оформлені для вивезення за межі митної території України в режимі “експорт”, мають бути доставлені одержувачам чи випущені за територію України у вигляді й обсягах, що були надані митним органам для контролю. Надання органам доходів і зборів забезпечення сплати митних платежів обов’язково під час переміщення товарів територією України. На фоні прийняття у 2012 р. нового Митного кодексу України стає актуальним дослідження проблем контролю за доставкою товарів, зокрема застосування способів забезпечення сплати митних платежів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науково-теоретичною базою дослідження стали праці: С. О. Кокота, Л. Г. Добрухи, С. С. Алексєєва, Д. М. Бахраха, Ю. П. Битяка, А. В. Мазура, Д. В. Приймаченка, І. О. Федотової, Н. І. Матузова, О. А. Мостового, В. П. Науменка, М. І. Резника та ін.

Мета статті – аналіз законодавства України з питань, що регулюють способи забезпечення сплати митних платежів. Визначення загальних засад контролю та основних проблем, що виникають під час гарантії доставки товарів, головних положень щодо способів забезпечення сплати митних платежів та їх законодавче закріплення.

Виклад основного матеріалу. Прийняття нової редакції МК України – це безумовно крок уперед у нормативному забезпеченні митних відносин, уніфікації процесу проходження митних формальностей, адаптації правового поля до європейських стандартів та регулювання способів забезпечення сплати митних платежів, що знайшло своє відображення в розділі 10 МК України [1, 259].

Ураховуючи значну кількість транзитних перевезень, які виконуються на митній території України, цілком зрозуміло бажання держави захистити власну економіку від фіктивного транзиту як прохідного, так і внутрішнього. Виконання таких завдань має забезпечуватись застосуванням відповідних способів забезпечення сплати митних платежів транзитних товарів до митного органу призначення. Ці способи чітко зазначені у ст. 306 МК України:

- 1) фінансові гарантії;
- 2) гарантування на умовах Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП (Конвенції МДП) 1975 р.;
- 3) гарантування на умовах Конвенції про тимчасове ввезення (Стамбул, 1990 р.) із застосуванням книжки (карнету) А.Т.А. [2].

Слід зазначити, що спосіб забезпечення сплати митних платежів обирається власником товарів чи уповноваженою ним особою.

Однією з перших міжнародних конвенцій з митних питань, до якої приєдналася наша держава, стала Митна конвенція про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки міжнародного дорожнього перевезення від 14 листопада 1975 р. (далі – Конвенція МДП). Конвенція МДП (термін є аббревіатурою словосполучення “міжнародні дорожні перевезення”, що відповідає міжнародно-правовому визначенню TIR) нараховує 66 країн-учасниць і з моменту набрання чинності скасувала й замінила у відносинах між Договірними Сторонами аналогічну за задумом, але регіональну (європейську) Конвенцію МДП 1959 р. Україна є учасницею цієї Конвенції з 15 липня 1994 р. Конвенція МДП 1975 р. – відкритий для приєднання міжнародний договір, який складається з 7 глав, що містять 64 статті та 9 додатків. Конвенція МДП залишається однією з найбільш дійових міжнародних транспортних конвенцій [3]. Ця конвенція МДП опікується питаннями перевезень вантажів, що здійснюються без їх проміжного перевантаження, в дорожніх транспортних засобах, складах транспортних засобів або контейнерах, з перетинанням одного або декількох кордонів від митниці місця відправлення однієї з Договірних Сторін Конвенції МДП до митниці місця призначення іншої Договірної Сторони або тієї ж Договірної Сторони Конвенції МДП за умови, що певна частина операції МДП, між її початком і закінченням, проводиться автомобільним транспортом.

Кожна з Договірних Сторін Конвенції МДП визначає гарантійні об’єднання, які мають право видавати безпосередньо або за посередництва об’єднань, що є їх кореспондентами, книжки МДП і надавати гарантії. Таке гарантійне об’єднання зобов’язується сплачувати належні ввізні чи вивізні мито й збори, а також будь-які відсотки за прострочення, які можуть належати відповідно до митних законів і правил країни, в якій виявлено порушення у зв’язку з операцією МДП [4]. Країни самостійно визначають межу гарантії, але рекомендовано обмежувати максимальну суму, що може вимагатися для сплати у національного об’єднання, розміром 60 тис. доларів США на одну книжку МДП [5].

Вантажі, що перевозяться з дотриманням процедури МДП, звільняються від сплати або депозиту ввізних чи вивізних мит, зборів та звільняються, як правило, від митного огляду в проміжних митницях. Проте з метою запобігання зловживанням митні органи можуть у виняткових випадках, зокрема в разі наявності підозри в порушеннях, провадити в цих митницях огляд вантажів [6, 282].

Наступна конвенція, що забезпечує спрощення, переміщення та гарантію доставки товарів у країну призначення, – це Конвенція про тимчасове ввезення із застосуванням книжки (карнету) А.Т.А. (далі – Конвенція про тимчасове ввезення). Нині 74 країни світу приєдналися до цієї конвенції, відповідно вони є членами міжнародної гарантійної мережі системи карнетів А.Т.А. і можуть здійснювати оформлення товарів з використанням книжок (карнетів) А.Т.А. Скорочення “А.Т.А.” – це комбінація абrevіатур французьких слів “admission temporaire” і англійських “temporary admission” (“тимчасове ввезення”) [7].

Серед пострадянських країн до Конвенції про тимчасове ввезення приєдналися Білорусь, Естонія, Латвія, Литва, Росія, Молдова та Україна. Ми приєдналися до Конвенції про тимчасове ввезення та всіх додатків до неї згідно із Законом України від 24 березня 2004 р. № 1661-IV. Зазначена конвенція набула чинності в Україні 22 вересня 2004 р. Розроблення та підписання Конвенції про тимчасове ввезення в Стамбулі 26 червня 1990 р., укладеної під егідою Ради митного співробітництва, було обумовлено:

- наявністю на той час великої кількості міжнародних митних конвенцій про тимчасове ввезення, практичне застосування яких було незадовільним (Митна конвенція про карнет А.Т.А. для тимчасового ввезення товарів, Брюссель, 06.12.1961 р., Митна конвенція про тимчасове ввезення приватних дорожніх перевізних засобів, Нью-Йорк, 04.06.1954 р.);

- необхідністю полегшення тимчасового ввезення шляхом спрощення та гармонізації процедур з метою економічного, гуманітарного, культурного, соціального або туристичного характеру;

- необхідністю прийняття єдиного міжнародно-правового документа, який об'єднав би в одне ціле всі наявні конвенції про тимчасове ввезення, з метою полегшення доступу до міжнародних норм, які регулюють тимчасове ввезення, та ефективно сприяти розвитку міжнародної торгівлі та інших форм міжнародних обмінів [8].

Конвенція про тимчасове ввезення складається з:

- Преамбули;
- п'яти глав, які містять 34 статті;
- Додатка, який складається з шести глав, що містять 19 статей та додатків і та її до нього, в яких наведено моделі книжок А.Т.А., CPD та інструкції щодо їх користування;
- Додатків В.1–В.9 щодо категорій товарів, які є предметом Конвенції про тимчасове ввезення;
- Додатка С щодо транспортних засобів, який складається з 3 глав, що містять 11 статей;
- Додатка D щодо тварин, який складається з 3 глав, що містять 7 статей, та додатка до нього;
- Додатка E щодо товарів, які ввозяться з частковим звільненням від увізного мита і податків, що складається з 3 глав, які містять 9 статей.

Відповідно до положень Конвенції про тимчасове ввезення, кожна з Договірних Сторін зобов'язується давати згоду на тимчасове ввезення товарів (у тому числі транспортних засобів), зазначених у додатках до Конвенції. Не впливаючи на положення Додатка E, режим тимчасового ввезення надається із загальним умовним звільненням від увізного мита й податків та без застосування ввізних обмежень чи заборон економічного характеру [7].

Будь-який член, держава чи митна територія під час підписання Конвенції про тимчасове ввезення зазначає ті додатки, які він (вона) приймає, причому обов'язкове прийняття Додатка А та принаймні ще одного іншого Додатка. Якщо в Додатку не передбачено інше, кожна з Договірних Сторін має право обумовлювати тимчасове ввезення товарів наданням митного документа та гарантії. При цьому сума гарантій не повинна перевищувати суму ввізного мита й податків, від сплати яких умовно звільняються товари. Для товарів, на

які під час увезення поширюються заборони чи обмеження відповідно до національного законодавства, може вимагатися додаткова гарантія, відповідно до положень, установлених національним законодавством [9].

Згідно зі ст. 7 Конвенції про тимчасове ввезення товарів, на тимчасове ввезення яких був наданий дозвіл, мають бути вивезені у певний термін, визнаний достатнім для досягнення мети тимчасового ввезення. Цей термін обумовлюється окремо в кожному додатку до Конвенції [7]. Митні органи можуть надати термін довший, ніж передбачено в кожному додатку, або продовжити встановлений спочатку термін.

Якщо товари, на тимчасове ввезення яких був наданий дозвіл, не можуть бути вивезені внаслідок накладення на них арешту, крім арешту внаслідок позовів приватних осіб, зобов'язання щодо вивезення зупиняється на період тривалості арешту [10].

Особа, що будь-яким чином порушила положення Конвенції про тимчасове ввезення, несе відповідальність на території Договірної Сторони, де було скоєно порушення; санкції за порушення встановлюються законодавством такої Договірної Сторони.

Якщо неможливо визначити територію, на якій трапилося порушення, воно вважається скоєним на території Договірної Сторони, де його було виявлено.

Митному оформленню в митних режимах тимчасового ввезення (вивезення) та транзиту з використанням книжок (карнетів) А.Т.А. підлягають товари, що переміщуються через митний кордон України відповідно до положень Конвенції про тимчасове ввезення та Додатків В.1–В.9 і D до неї.

Слід зазначити, що існують суміжні міжнародні акти щодо міжнародного перевезення товарів.

Укладено п'ять головних міжнародних актів щодо перевезення товарів:

1) Брюссельська конвенція про встановлення єдиних правил про коносамент 1924 р. (далі – Гаазькі правила). У Брюссельській конвенції беруть участь порівняно мало держав, однак Гаазькі правила широко застосовуються як типовий договір морського перевезення товарів. У 1968 р. у Брюссельську конвенцію внесено зміни. Нова редакція отримала назву “Правила Гаага-Вісбі”;

2) Гамбурзька конвенція 1978 р. про морські перевезення вантажів. Конвенція набрала чинності, але на практиці не застосовується;

3) Варшавська конвенція 1929 р. для уніфікації деяких правил щодо міжнародних повітряних перевезень. Варшавська конвенція доповнюється кількома додатковими протоколами та угодами:

– Гаазький протокол 1955 р. про поправки до Варшавської конвенції 1929 р. про уніфікацію деяких правил щодо міжнародних повітряних перевезень. Беруть участь практично всі країни – учасниці Варшавської конвенції:

– Монреальська угода 1966 р.;

– Гватемальський протокол 1971 р.;

– Монреальські протоколи 1975 р.

Слід пам'ятати й про те, що далеко не всі учасники Варшавської конвенції та Гаазького протоколу беруть участь в інших додаткових угодах і протоколах. Не всі додаткові протоколи набрали чинності, деякі з них ще не були ратифіковані необхідною кількістю держав;

4) Конвенція 1956 р. про контракти міжнародних автомобільних перевезень товарів (далі – Конвенція CMR);

5) Угода про міжнародні залізничні перевезення 1980 р. (далі – Конвенція КОТІФ).

Треба мати на увазі, що зміст цих конвенцій охоплює широке коло проблем.

Основні вимоги конвенцій стосуються таких питань:

– на які перевезення поширюється дія Конвенції;

– на які вантажі поширюється дія Конвенції;

– роль вини перевізника у встановленні його відповідальності й обставин, які впливають на його відповідальність;

– межі відповідальності перевізника.

Наявність серед джерел правового регулювання митних платежів нормативно-правових актів різних галузей законодавства потребує з'ясування важливого питання щодо галузевої належності правових норм, які регламентують порядок установа та справляння даних платежів. Питання про правову природу митних платежів має принципове значення, оскільки від цього залежить можливість або неможливість застосування відповідного правового регулювання під час їх справляння.

У більшості наукових праць, присвячених з'ясуванню правової природи митних платежів та проблемам їх нормативної регламентації, об'єктом уваги з боку вчених були лише деякі питання митного оподаткування і митно-тарифного регулювання. Окремого дослідження функціонуванню митних платежів присвячено не було [11].

Митний кодекс України не містить визначення категорії “митні платежі”. Натомість дане питання розкривається у Податковому кодексі України (далі – ПКУ). Згідно з пп. 14.1.113. п. 14.1 ст. 14 ПКУ митні платежі – це податки, що відповідно до цього Кодексу або митного законодавства справляються під час переміщення або у зв'язку з переміщенням товарів через митний кордон України та контроль за справлянням яких покладено на митні органи. До митних платежів законодавець зараховує мито, акцизний податок із увезених на митну територію України підакцизних товарів, податок на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів [2].

Розглядаючи проблеми співвідношення митного та податкового законодавства, необхідно враховувати таке. Згідно з п. 3.1 ст. 3 ПКУ податкове законодавство України складається з Конституції України; Податкового кодексу України; Митного кодексу України та інших законів з питань митної справи у частині регулювання правовідносин, що виникають у зв'язку з оподаткуванням увізним або вивізним митом операцій з переміщення товарів через митний кордон України; чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України і якими регулюються питання оподаткування; нормативно-правових актів, прийнятих на підставі та на виконання Митного кодексу й законів з питань митної справи; рішень Верховної ради Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування з питань місцевих податків та зборів, прийнятих за правилами, встановленими Податковим кодексом.

На функціонування інституту митних платежів суттєво впливають норми цивільного права та банківського законодавства. Так, одним зі способів забезпечення сплати митних платежів є фінансові гарантії. Генеральна фінансова гарантія застосовується для забезпечення сплати митних платежів за митними деклараціями або документами контролю за переміщенням товарів, які декларант або уповноважена ним особа планують подати протягом одного року, в тому числі під час здійснення митних процедур у різних митних органах України [12]. Взаємовідносини між центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митної справи, та гарантами регулюються на підставі укладених угод [2]. До правовідносин, пов'язаних з фінансовою гарантією, виконанням гарантом зобов'язань і припиненням фінансової гарантії, застосовуються також положення законодавства України в частині, що не врегульована Митним кодексом [2]. Застосування даного інституту викликано необхідністю сплати митних платежів у випадках, визначених МК України. Тому для регламентації відповідних відносин використовуються норми цивільного та банківського законодавства.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Слід зазначити, що в Україні є проект Закону України “Про надання гарантій митним органам” (реєстраційний № 6412). Він перебуває на розгляді у ВРУ з 2005 р., але з невідомих причин не виноситься на пленарні засідання [13].

Відсутність відповідного закону, з одного боку, гальмує розбудову надійного механізму захисту державного бюджету України від можливих збитків у разі незаконного залишення транзитних товарів на митній території України, з іншого – не дає можливості широкого розвитку ринку послуг у галузі надання фінансових гарантій, аналогічних тим, що застосовуються країнами ЄС.

Основною метою проекту Закону України “Про надання гарантій митним органам” є необхідність нормативного визначення поняття гаранта й видів, умов та порядку застосування гарантій.

Надання митним органам гарантій щодо обов’язкової доставки товарів, які перебувають під митним контролем, у митний орган призначення є заходом забезпечення виконання перевізником зобов’язань перед митними органами щодо дотримання умов, термінів, маршрутів, способів переміщення цих товарів, а також для забезпечення безумовного внесення передбачених законодавством податків та зборів (обов’язкових платежів) у разі порушення ним даного зобов’язання. Мета законопроекту – впорядкування сфери застосування заходів гарантування доставки товарів, що надаються власником товарів або уповноваженою ним особою.

У зв’язку з набранням чинності нової редакції Митного кодексу України, яким передбачається застосування способів забезпечення сплати митних платежів, що перебувають під митним контролем, під час ввезення на митну територію України та/або переміщенні територією України прохідним та внутрішнім транзитом товарів, виникла необхідність узгодження Указу Президента України “Про заходи щодо забезпечення контролю за переміщенням транзитом товарів через територію України” від 14.07.1995 р. № 614/95 з вимогами Митного кодексу України [5].

З метою узгодження законодавства України з питань застосування заходів гарантування доставки товарів до митного органу призначення з вимогами Митного кодексу України розроблено проект Указу Президента України “Про визнання такими, що втратили чинність, деяких указів Президента України”, де зазначається визнання такими, що втратили чинність, указів Президента України від 14.07.1995 р. № 614/95 “Про заходи щодо забезпечення контролю за переміщенням транзитом товарів через територію України” та від 20.05.1996 р. № 353/96 “Про внесення змін до Указу Президента України від 14.07.1995 р. № 614/95”, якими встановлено, що переміщення підакцизних товарів митною територією України товарів здійснюється за умови надання митним органам фінансових гарантій щодо обов’язкової доставки товарів до митниць призначення або супроводження цих товарів митними органами.

Щодо питання про порядок здійснення контролю за переміщенням товарів у митниці призначення. Нині це питання регулює наказ Міністерства фінансів України від 09.10.2012 р. № 1066 “Про затвердження Порядку виконання митних формальностей при здійсненні транзитних переміщень”, адже з прийняттям нового Митного кодексу наказ Державної митної служби України від 08.12.1998 р. № 771 “Про затвердження Положення про порядок здійснення контролю за переміщенням товарів у митниці призначення” втратив чинність [14].

Цей порядок передбачає особливості додержання строків транзитних перевезень, митні формальності під час здійснення транзитних переміщень товарів, транспортних засобів комерційного призначення з використанням попередньої митної декларації, митної декларації та з використанням періодичної митної декларації, митні формальності під час здійснення транзитних переміщень на умовах Конвенції МДП, митні формальності під час контролю за виконанням перевізниками зобов’язання щодо доставки товарів до митниці призначення автомобільним видом транспорту.

Також законодавче закріплення має перелік товарів, до яких застосовуються заходи гарантування доставки під час увезення на митну територію України відповідно до наказу Державної митної служби України від 17.04.2008 р. № 396 (зі змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства фінансів від 30.05.2012 р.) № 631 [15, 217].

Література

1. Приймаченко Д. В. Сучасний стан та перспективи розвитку митних правовідносин в Україні / Д. В. Приймаченко, І. О. Федотова // Вісник Запорізького національного університету. – № 1. – 2012. – С. 258–263.
2. Митний кодекс України : Закон України від 13.03.2012 р. № 4495-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 44–45 ; № 46–47 ; № 48.
3. Про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП 1975 р. (Конвенція МДП 1975 р.) [Електронний ресурс] : Митна конвенція ООН від 14.11.1975 р. – Режим доступу : http://www.zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_012
4. Про участь України у митній конвенції із застосуванням книжки МДП (Конвенція МДП 1975 р.) : Закон України від 15 липня 1994 р. № 117/94 // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 33. – Ст. 307.
5. Про затвердження Порядку виконання митних формальностей при здійсненні транзитних переміщень [Електронний ресурс] : наказ Міністерства фінансів України від 09.10.2012 р. № 1066. – Режим доступу : <http://www.zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z2120-12>
6. Митне право України : навч. посібник / за заг. ред. В. В. Ченцова. – К. : Істина, 2007. – С. 282–284.
7. Конвенція про тимчасове ввезення від 26.06.1990 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_472
8. Про приєднання України до Конвенції про тимчасове ввезення [Електронний ресурс] : Закон України від 26.03.2004 р. № 1661-IV. – Режим доступу : <http://www.zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1661-15>
9. Про виконання митних формальностей відповідно до заявленого митного режиму [Електронний ресурс] : наказ Міністерства фінансів України від 31.05.2012 р. № 657. – Режим доступу : <http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1669-12>
10. Про затвердження Порядку видачі книжок (карнетів) А.Т.А. [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.11.2006 р. № 1654. – Режим досупу : <http://www.zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1654-2006-%D0%BF>
11. Про затвердження Положення про випадки, умови та порядок застосування генеральної фінансової гарантії [Електронний ресурс] : наказ Міністерства фінансів від 30 травня 2012 р. № 632. – Режим доступу : <http://www.minrd.gov.ua/zakonodavstvo/mitne-zakonodavstvo/nakazi/62401.html>
12. Про надання гарантій митним органам [Електронний ресурс] : проект Закону України. – Режим доступу : http://www.civic.kmu.gov.ua/consult_mvc_kmu/consult/old/show_fullbill/1108
13. Про відділ організації митного контролю регіональної митниці [Електронний ресурс] : положення, затверджене наказом Державної митної служби України від 11.01.2012 р. № 25. – Режим доступу : http://www.search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MK120031.html
14. Про затвердження Переліку товарів, до яких застосовуються заходи гарантування доставки при ввезенні на митну територію України [Електронний ресурс] : наказ Державної митної служби України від 17.04.2008 р. № 396 (зі змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства фінансів № 631 від 30.05.2012 р.). – Режим доступу : <http://www.zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0508-08>
15. Шершун А. А. Митне оформлення товарів та транспортних засобів : навчально-методичний посібник / Шершун А. А. – К., 2007. – С. 217–218.